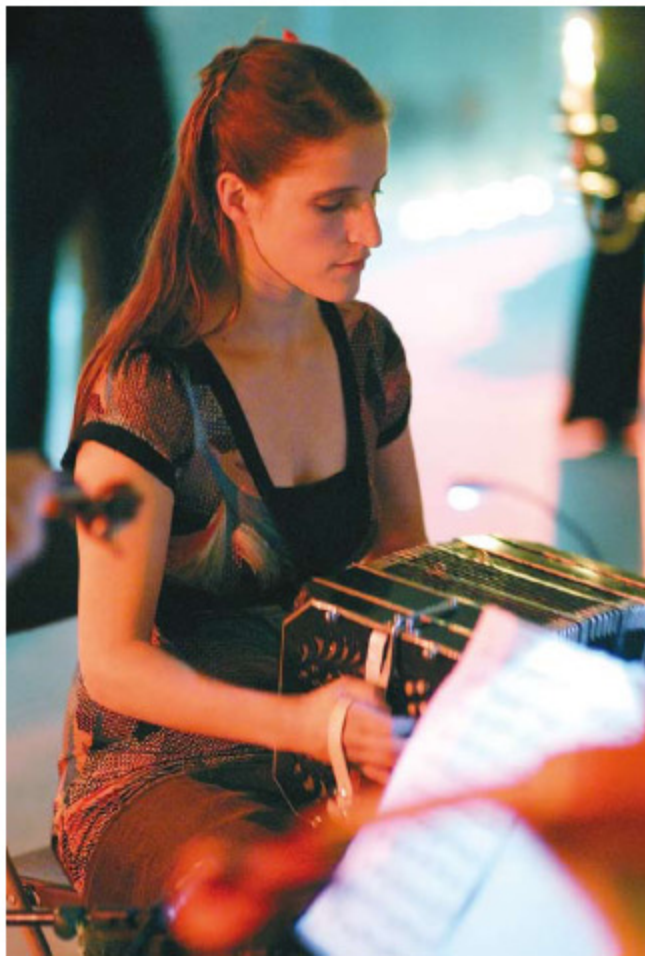

In Buenos Aires viel alles op zijn plaats

INTERVIEW MET EVA WOLFF

De Belgische Eva Wolff is nog geen 30 jaar oud en heeft al een heel muzikantenleven achter zich. Op haar 15e kreeg ze haar eerste lessen op de bandoneon, twee jaar later, in 1995 speelde ze bij Veritango van Alfredo Marcucci en weer twee jaar later bij Sexteto Canyonque. Op haar 23ste vertrok ze met een beurs om te studeren bij Orquesta Escuela voor een jaar naar Buenos Aires. Ze is er gebleven.

DOOR WILLEM LAMMERINK
FOTO'S FRANS SWITSEERS

Met Pavadita in de Cruiseterminal in Antwerpen.

Eind 2007, begin 2008 was Eva voor familiebezoek even terug in België. Sophie de Rijk van strijkwartet Pavadita strikte haar voor een korte tour door Nederland en België. Tussen de bedrijven door heeft Eva nog even tijd voor een interview met La Cadena.

Voor we met ons gesprek beginnen moet ze even wat frustraties kwijt over de Lage Landen die ze heeft verlaten. Over de files (te lang en te veel), de parkeerplaatsen (te duur en te weinig), het openbaar vervoer (te duur en te druk), en het weer (te koud en te nat). De Kerst is dit jaar, net als vorige jaren, inderdaad volkomen vergetend en ook wat de rest betreft, geef ik haar gelijk.

De eerste vraag ligt natuurlijk voor de hand, waarom en wanneer ben je begonnen met tango en bandoneon?

"In de 'muziekschoolleeftijd', zo tegen 8 jaar, heb ik piano gespeeld. Toen ik elf was, begon mijn moeder platen te kopen van tango. Ze had een plaat van Marcucci met bandoneon. En dat vond ik heel interessant. Later, toen ik 15 was, ben ik naar een conservatoriumweek in Neufchâteau geweest en daar gaven Leo (Vervelde) en Carel (Kraayenhof) les. En toen was eigenlijk het hek van de dam."

Had je toen al een bandoneon?
"Nee, ik heb eerst met Leo gebeld, om te

"Ik ben naar
Buenos Aires gegaan
omdat Beytelmann
zo aandrong."

vragen of hij een extra instrument voor me had, zodat ik kon deelnemen. Het was eigenlijk niet eens mijn bedoeling om daar echt iets mee te gaan doen, ik was van plan om pianist te worden. Maar Leo had een instrument dat ik kon kopen en ik kon ook meteen les nemen."

De bandoneon heeft de reputatie dat het een reëling is om te leren spelen.

"Ach, dat wordt wel een beetje oventreren hoor."

Was jij meteen goed, kon je er meteen op spelen?

"Ja, maar ik had ook een heel makkelijke leeftijd. Als je ouder bent, dan denk je er waarschijnlijk meer over na. 'Kan ik er nog iets mee bereiken?' Terwijl, ik was 15 en dacht, 'Oh, ja, leuk!' Ik heb er ook nooit bij stilgestaan, je weet wel: 'open en dicht is anders'. Dat was gewoon zo. Handig is het niet, maar het is ook geen belemmering. Gewoon een feit. Op een gegeven moment ben ik cello-les gaan nemen en echt waar, een strijkinstrument is veel moeilijker. Zo'n bandoneon, 't is gewoon een knopje indrukken hoor."

Eva blijkt een talent. "Leo moet dit natuurlijk niet lezen, maar ik studeerde eigenlijk nooit. Dat veranderde pas toen ik eenmaal op het conservatorium zat, daar ben ik wel begonnen echt hard te studeren."

Op haar 17e gaat Eva opnieuw naar Neufchâteau, waar Alfredo Marcucci les geeft. Deze heeft nog een bandoneonist nodig in de sextet-bezetting van Veritango en hij vraagt de jonge Vlaamse. "Ik was nog maar twee jaar bezig, maar ik ben er toch maar in gegaan en heb twee jaar met hem gespeeld. Toen werd het wel erg lastig. Ik woonde nog steeds in België, maar ik studeerde in Rotterdam en met Veritango was ik ook veel weg. Uiteindelijk ben ik er mee gestopt."